

νον ἐπιστολὴν αὐτοῦ, δι' ἧς τῷ ἀνήγγει-
λεν, ὅτι ἤθελεν ἔλθει τὴν ἐπιούσαν.

Τῷ ὄντι, περὶ τὴν ἔκτην πρωϊνὴν ὥραν,
ὁ Σαῖν-Λύκ, παρακολουθούμενος ὑφ' ὀδη-
γοῦ, κατέλειπε τὸ Μεριδὸρ καὶ διηυθύνθη
πρὸς τὴν Ἀγγέρσιν.

Ἀφίκετο πρὸ τῶν τειχῶν καθ' ἣν ὥραν
ἠνοίγοντο αἱ πύλαι τῆς πόλεως, χωρὶς δὲ
νὰ παρατηρήσῃ τὴν ἔκτακτον κίνησιν τοῦ
ἄφηνιζομένου λαοῦ, ἐπορεύθη εἰς τὴν οἰ-
κίαν τοῦ Βουσύ.

Οἱ δύο φίλοι ἐνηγκαλίσθησαν ἐγκαρδίως.

— Καταδέχθητε, φίλτατέ μοι Σαῖν-
Λύκ, νὰ δεχθῇτε τὴν φιλοξενίαν εἰς τὴν
πτωχὴν καλύβην μου, εἰπὲν ὁ Βουσύ.
Στρατοπεδεύω εἰς τὴν Ἀγγέρσιν.

— Ναί, εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ, κατὰ τὴν
συνήθειαν τῶν νικητῶν, δῆλα δὴ ἐπὶ τοῦ
πεδίου τῆς μάχης.

— Τί ἐννοεῖτε, ἀγαπητὲ φίλε;

— Ὅτι ἡ σύζυγός μου δὲν ἔχει μυ-
στικά δι' ἐμέ, ὡς ἐγὼ δὲν ἔχω δι' ἐκείνην,
καὶ ὅτι μοὶ διηγήθη τὰ πάντα. Ὑπάρχει
μεταξὺ ἡμῶν ἐντελής κοινότης ἰδεῶν καὶ
σχέσεων. Δέχθητε τὰ συγχαρητήριά μου,
διδάσκαλέ μου καθ' ὅλα, ἀφοῦ δὲ μ' ἐζη-
τήσατε, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σας δώσω μίαν
συμβουλὴν.

— Δώσατε.

— Ἀπλάγχθητε ταχέως τοῦ μυσα-
ροῦ Μονσορώ· οὐδεὶς ἐν τῇ αὐτῇ γινώσκει
τὰς σχέσεις ὑμῶν μετὰ τῆς συζύγου του,
ἐπομένως αὕτη εἶναι ἡ κατάλληλος στιγ-
μή, τὴν ὁποίαν δὲν πρέπει ν' ἀφήσητε νὰ
σας διαφύγῃ· ὅτε, βραδύτερον, θέλετε νυμ-
φευθῇ τὴν χήραν, δὲν θὰ εἰπωσὶ τοῦλάχιστον,
ὅτι κατεστήσατε αὐτὴν χήραν, ὅ-
πως τὴν νυμφευθῇτε.

— Ἐν μόνον κώλυμα ἐπιπροσθεῖ εἰς τὸ
ῥαῖον τοῦτο σχέδιον, τὸ ὁποῖον ἐπίσης
ἐγὼ συνέλαβον.

— Τὸ βλέπετε; Ὅποιον κώλυμα;

— Ὅτι ὠρκίσθη ἐν τῇ Ἀρτεμίν νὰ
σεβασθῇ τὴν ζωὴν τοῦ συζύγου της, ἐφ'
ὅσον, ἐννοεῖται, ἐκεῖνος δὲν με προσβάλῃ.

— Ἐσφάλετε.

— Ἐγώ!

— Ἐσφάλετε μεγάλως.

— Διατί;

— Διότι δὲν δίδονται τοιοῦτοι ὅρκοι.

Τί διαβόλον! ἐὰν δὲν σπεύσητε, ἐὰν δὲν
προηγηθῇτε, ἐγὼ σας τὸ λέγω: ὁ Μονσο-
ρώ, ὅστις εἶναι πονηρότατος, θέλει σας ἀ-
νακαλύψει, οὐδόλως δ' ὦν ἱπποτικός, θέ-
λει σας φονεύσει.

— Θὰ συμβῇ ὅ,τι ἂν ἡ Ἀρτεμὶς ἀπο-
φασίῃ, εἶπεν ὁ Βουσύ μειδιών. Ἀλλ' ἐκ-
τός τοῦ ὅτι ἤθελεν παραβιάσει τὸν πρὸς
τὴν Ἀρτέμιδα ὅρκον μου, ὁ κόσμος ἤθελε
μὲ λιθοβολῆσαι, φίλτατέ μοι, ἐκεῖνος δ'
ὅστις ὑπὸ πάντων νῦν θεωρεῖται τέρας, θὰ
ἐφαίνετο ἄγγελος ἐν τῷ φερέτρῳ του, ἐν
τῷ ὁποίῳ ἐγὼ ἤθελον θέσει αὐτόν.

— Ἐνεκα τούτου, δὲν σας συμβουλεύω
νὰ τον φονεύσητε ὑμεῖς αὐτοί.

— Νὰ μεταχειρισθῶ δολοφόνους! Ἄ!
Σαῖν-Λύκ, μοὶ δίδετε κακὴν συμβουλὴν.

— Ἀλλὰ τίς σας εἶπε περὶ δολοφόνων;

— Περὶ τίνος, λοιπόν, μοὶ ὁμιλεῖτε;

— Δέν σας ἔλεγον τίποτε· εἶχον σκεφθῇ
κατ', ἀλλὰ δὲν ὠρμάσεν εἰσέτι, ὅπως σας
το ἀνακοινώσω. Δὲν ἀγαπῶ τὸν Μονσορώ
περισσότερον ἀπὸ ὑμᾶς, μολοντί δὲν ἔχω
τοὺς αὐτοὺς λόγους νὰ τον μισῶ ἄς συν-
ομιλήσωμεν, λοιπόν, περὶ τῆς συζύγου του
μᾶλλον ἢ περὶ αὐτοῦ.

Ὁ Βουσύ ἐμειδίασεν.

— Εἶπτε ἀριστος σύντροφος, Σαῖν-Λύκ,
εἶπεν ὁ Βουσύ, δύνασθε δὲ νὰ βασισθῇτε
ἐπὶ τῆς φιλίας μου, ἥτις, ὡς γινώσκετε,
σῦγκεται ἐκ τῶν τριῶν τούτων, τοῦ βα-
λαντίου, τοῦ ξίφους καὶ τῆς ζωῆς μου.

— Δέχομαι, εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ, ἀλλὰ
μὲ τὴν ὑποχρέωσιν τῆς ἀμοιβαιότητος.

— Τώρα, τί ἠθέλατε νὰ μοι εἰπῇτε
περὶ τῆς Ἀρτέμιδος;

— Νὰ σας ἐρωτήσω, ἐὰν δὲν προτίθε-
σθε νὰ ἔλθετε ὀλίγον εἰς τὸ Μεριδὸρ.

Ἀγαπητὲ φίλε, σας εὐχαριστῶ διὰ
τὴν ἐπιμονὴν σας, ἀλλὰ γινώσκετε τοὺς
ἐνδοιασμούς μου.

— Ἡξέωρ τὰ πάντα. Εἰς Μεριδὸρ κιν-
δυνεύετε νὰ συναντηθῇτε μετὰ τοῦ Μον-
σορώ, μολοντί οὗτος εἶναι ὀγδοήκοντα
λεύγας μακρὰν ἡμῶν· κινδυνεύετε νὰ τῷ
θλίψῃτε τὴν χεῖρα, εἶναι δὲ σκληρόν νὰ
θλίψῃ τις τὴν χεῖρα ἐκείνου, τὸν ὁποῖον
θὰ προὔτιμα νὰ πνιγῇ ἐπὶ τέλους, κινδυ-
νεύετε νὰ ἴδῃτε αὐτὸν ἀσπαζόμενον τὴν
Ἀρτέμιδα, εἶναι δὲ σκληρόν νὰ βλέπῃ τις
ν' ἀσπάζονται τὴν γυναῖκα, τῆς ὁποίας
ἐρᾷται.

— Ἀ! εἶπεν ὁ Βουσύ ἐν ἐξάψει, πόσον
καλῶς ἐννοεῖτε τοὺς λόγους, ἐνεκα τῶν ὁ-
ποίων δὲν ἔρχομαι εἰς τὸ Μεριδὸρ! Τώρα,
ἀγαπητὲ φίλε...

— Μὲ ἀποπέμπετε; εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ,
παρανοήσας τὴν πρόθεσιν τοῦ Βουσύ.

— Ἀπ' ἐναντίας, σας παρακαλῶ νὰ πα-
ραμείνητε, διότι ἐπίσης ἐγὼ ἔχω ἀνάγκην
νὰ ἐρωτήσω ὑμᾶς.

— Λέγετε.

— Δὲν ἠκούσατε, τὴν νύκτα, τὰς κω-
δωνοκρουσίας καὶ τοὺς πυροβολισμούς;

— Τῷ ὄντι, μάλιστα δ' ἠρωτῶμεν ἄλ-
λῃλους τὸ αἶτιον αὐτῶν.

— Τὴν πρωΐαν τῆς σήμερον, δὲν παρε-
τηρήσατε μεταβολὴν τινὰ εἰς τὴν πόλιν;

— Ποιὰν τινὰ ταραχὴν;

— Ναί.

— Ἐμελλον νὰ σας ἐρωτήσω τὸ αἶτιον
αὐτῆς.

— Ἀφίκετο χθὲς ὁ δουξ δ' Ἀνζιού,
φίλε μου.

Ὁ Σαῖν-Λύκ ἀνεσκίρτησεν ἐπὶ τοῦ ἔδω-
λίου, ὡς ἐὰν ἀνήγγειλον αὐτῷ τὴν ἐμφά-
νισιν τοῦ διαβόλου.

— Ὁ δουξ εἰς τὴν Ἀγγέρσιν; Ἐλε-
γον, ὅτι διετέλει πεφυλακισμένος εἰς τὸ
Λουβρον.

— Ἀκριβῶς· διότι ἦτο πεφυλακισμένος
εἰς τὸ Λουβρον, εὐρίσκεται τώρα εἰς τὴν
Ἀγγέρσιν. Κατῶρθωσε ν' ἀποδράσῃ διὰ
τίνος παραθύρου καὶ κατέφυγεν ἐνταῦθα.

— Λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Σαῖν-Λύκ.

— Λοιπόν, φίλτατε φίλε, εἶπεν ὁ Βουσύ,
ἰδοὺ σημαντικὴ εὐκαιρία, ὅπως ἐκδικηθῇ
διὰ τὰς μικρὰς καταδιώξεις τῆς Αὐτοῦ

Μεγαλειότητος. Ὁ πρίγκηψ συνέπηξεν ἤδη
ἐν κόμμα, θέλει καταρτίσει στρατὸν καὶ
θ' ἀνάψωμεν ῥαῖον ἐμφύλιον πόλεμον.

— Ὡ! ὦ! ἀνερώτησεν ὁ Σαῖν-Λύκ.

— Καὶ ἐπίστευσα, ὅτι θὰ συμπολεμή-
σωμεν.

— Κατὰ τοῦ βασιλέως; εἶπεν ὁ Σαῖν-
Λύκ μετ' αἰφνιδίας ψυχρότητος.

— Δὲν λέγω ἀκριβῶς κατὰ τοῦ βασι-
λέως, ἀπήντησεν ὁ Βουσύ, ἀλλὰ κατ' ἐκεί-
νων, οἵτινες θέλουσιν ἐγείρει τὰ ὄπλα καθ'
ἡμῶν.

— Φίλτατε Βουσύ, εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ,
ἦλθον εἰς τὴν Ἀνδεγαυίαν, ὅπως ἀνα-
πνεύσω τὸν ἀέρα τῆς ἐξοχῆς, οὐχὶ δ' ὅπως
πολεμήσω κατὰ τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

— Ἐπιτρέψατέ μοι ὁμῶς νὰ σας πα-
ρουσιάσω πρὸς τὸν ἐξοχώτατον.

— Εἶναι περιττόν, ἀγαπητὲ Βουσύ·
δὲν ἀγαπῶ τὴν Ἀγγέρσιν καὶ ἐσκεπτόμην
νὰ ἐγκαταλείψω αὐτὴν ταχέως· εἶναι πό-
λις ὀχληρὰ καὶ μελαγχολικὴ· οἱ λίθοι τῆς
εἶναι μαλακοὶ ὡς τυρὸς καὶ ὁ τυρὸς σκλη-
ρὸς ὡς λίθος.

— Φίλτατέ μοι Σαῖν Λύκ, θέλετε μοὶ
παράσχει μεγίστην ἐκδούλευσιν, ἐὰν συναι-
νέσητε, διότι ὁ δουξ μὲ ἠρώτησεν τί ἦλ-
θον νὰ πράξω ἐνταῦθα; ἐγὼ δέ, μὴ δυνά-
μενος νὰ τῷ ὁμολογήσω τὴν ἀλήθειαν,
διότι ἐπίσης αὐτὸς ἠράσθη τῆς Ἀρτέμιδος
καὶ ἀπέτυχε, τῷ εἶπον, ὅτι ἦλθον νὰ
προσελκύσω πρὸς τὸ μέρος τοῦ τοῦς εὐπα-
τρίδας τῆς ἐπαρχίας· μάλιστα δὲ προσέ-
θηκα, ὅτι ἐμελλον σήμερον νὰ συνδιαλεχθῶ
μεθ' ἐνὸς αὐτῶν.

— Λοιπόν, θὰ τῷ εἰπῇτε, ὅτι ἴδετε
τὸν εὐπατρίδην καὶ ὅτι ἐκεῖνος ἠτήσατο
ἐξάμηνον προθεσμίαν, ὅπως σκεφθῇ.

— Θεωρῶ τὴν λογικὴν σας, φίλτατέ
μοι Σαῖν-Λύκ, οὐχ ἦττον δύσληπτον τῆς
ιδιᾶς μου.

— Ἀκούσατε· δὲν ἀγαπῶ εἰς τοῦτον
τὸν κόσμον εἰμὴ τὴν σύζυγόν μου, ὡς ὑ-
μεῖς ἀγαπᾶτε μόνην τὴν ἐρωμένην σας·
λοιπόν, ἄς συμφωνήσωμεν περὶ τούτου·
ἐν πάσῃ περιστάσει, ἐγὼ μὲν θὰ ὑπερα-
σπίζω τὴν Ἀρτεμίν καὶ ὑμεῖς τὴν σύζυ-
γόν μου. Ἄς συνάψωμεν ἐρωτικὴν συνθή-
κην, εἶμαι πρόθυμος, ἀλλ' οὐχὶ πολιτικὴν.
Ἰδοὺ μόνον εἰς τί δυνάμεθα νὰ συνεννοη-
θῶμεν.

Ἐπετα συνέχεια.

Διηγ.

Τὸ κατωτέρω δημοσιεύμενον χαριέστατον διηγη-
μάτιον, ἀπεσπᾶσθαι ἐκ συλλογῆς μετ' οὐ πολὺ ἐκδι-
δομένης, ὑπὸ τὸν τίτλον Ἀθηναῖκά Διηγήματα
τοῦ συνεργάτου ἡμῶν Διδάσκοντος, ἐπιμέμοντος νὰ κρύ-
πεται ἔτι καὶ νῦν, ὑπὸ τὸ ἄσχημον, εὐτυχῶς μόνον
σῶμα, τοῦ παλαιοῦ Φρυγῆς μυθολόγου. Σ. τ. Δ.

ΚΑΘ' ΟΔΟΝ

Διήγημα ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ βίου.

Ὁ ἥρωας μου εἶνε δεκαοκταετής, φοι-
τητὴς τῆς νομικῆς καὶ ὀλίγον στιχοπλό-
κος ἢ στιχοκλόπος. Εἶν' εὐπροσέγορος,
φιλογύνης, φιλάρεσκος καὶ μελαγχροινός·
παχὺς ὄχι, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἰσχνός ἂν καὶ
μερικοὶ τὸν λέγουσι παχὺν ἢ μᾶλλον χον-
δρόν. Ἀγαπᾷ τὰ λογοπαίγνια καὶ προσ-